

“Que no m'aferra a res”

Demana al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, i a la teva Mare, que et facin conèixer-te i plorar per aquest munt de coses brutes que han passat per tu, deixant -ai!- tant de pòsit...

2 de març

- I alhora, sense voler apartar-te d'aquesta consideració, digues-li: dóna'm, Jesús, un Amor com a foguera de purificació, on la meva pobra carn, el meu pobre cor, la meva pobra ànima, el meu pobre cos

es consumeixin, netejant-se de totes les misèries terrenals... I, ja buit del tot el meu jo, omple'l de Tu: que no m'aferrí ares d'ací baix; que em sostingui sempre l'Amor. (Forja, 41)

El Senyor ens escolta per intervenir, per ficar-se en la nostra vida, per deslliurar-nos del mal i omplir-nos de bé: *eripiam eum et glorificabo eum*, el deslliuraré i el glorificaré, diu de l'home. Esperança de glòria, per tant: ja tenim aquí, com altres vegades, el començament d'aquest moviment íntim, que és la vida espiritual.

L'esperança d'aquesta glorificació accentua la nostra fe i estimula la nostra caritat. Es així, doncs, que les tres virtuts teologals, virtuts divines, que ens fan assemblejar al nostre Pare Déu, s'han posat en moviment (...).

No és possible restar immòbils. Cal anar endavant cap a la meta que sant Pau assenyalaria: *no visc jo, sinó que és Crist qui viu en mi* (Gal II, 20.).

L'ambició és alta i nobilíssima: la identificació amb Crist, la santedat. Però no hi ha cap més camí, si hom vol ser coherent amb la vida divina que, pel Baptisme, Déu ha fet néixer en les nostres ànimes. L'avenç és progrés en santedat: el retrocés és negar-se al desenvolupament normal de la vida cristiana. Perquè el foc de l'amor de Déu necessita ésser alimentat, créixer cada dia, arrelant-se en l'ànima; i el foc es manté viu cremant coses noves. Per això, si no es fa mes gran, perilla d'extingir-se. (És Crist que passa, 57-58)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/dailytext/que-no-
maferri-a-res/](https://opusdei.org/ca/dailytext/que-no-maferri-a-res/) (01/04/2026)